

Muisstil houdt Odette Zonnenberg (42) zich schuil in een sloot. Een knie steunt ze tegen de drassige zijkant, haar andere been zakt weg in kleverige kleigrond. Haar geweer houdt ze stevig vast. Het is geen ideale houding, maar het moet. Elke beweging of geluid kan de hazen doen opschrikken. En rechtop aan de kant gaan staan is al helemaal geen optie. Aan de overzijde van het veld tekent zich in de mist vaag een rij boompjes af. Daar ergens zijn de drijvers bezig om de hazen op te jagen. Ze wandelen in schutkleuren gekleed naast elkaar over de akkers en de maisvelden, maken geluiden als 'rrrrr' en 'kssst' om de dieren wakker te schudden. Vaak liggen de hazen zo plat en roerloos in het gras dat ze bijna levenloos lijken. Dan ineens begint er een te rennen. Een drijver steekt zijn hand op, gebaart: "Partout!" Het betekent dat hij een lopende haas heeft gesignaleerd. Razendsnel stuift het dier over het veld. Odette drukt haar hagelgeweer tegen haar schouder, haar wang tegen de zijkant. Ze knijpt haar ene oog dicht. Het andere tuurt strak naar de ringkorrel, een knopje op de loop van het geweer, waarmee ze kan richten. De haas snelt voorbij. Odette schiet. Een doffe knal. De nagalm van het geluid blijft hangen boven het stille akkerland. Ze mist. Het dier springt een sloot over en is er vandoor. "Die heeft geluk gehad", zegt Odette zacht. Haar hart bonst in haar keel. "Natuurlijk. Het zou gek zijn als dat niet zo was. De adrenaline giert door je lijf als je gaat schieten."

ZORGZAAM

In mei van dit jaar haalde Odette haar jachtakte. Hoewel ze dik aangekleed is in degelijke donkergroene outdoor-kleding oogt ze elegant. Een zachte oogopslag in een gezicht dat bloost van de waterkou. Ze is moeder van twee kinderen van 11 en 14 jaar en werkt 24 uur per week als verpleegkundige op de intensive care in een ziekenhuis. Daar verzorgt ze liefdevol patiënten die bijkomen van een hartoperatie. Zo op het eerste gezicht lijkt Odette geen vrouw die met een Browning hagelgeweer in een sloot op een haas ligt te loeren. "Oh dát is de harde kant in jou", zei een collega toen ze vertelde dat ze van jagen hield. "Die opmerking vond ik niet zo leuk. Ik ben een heel zorgzaam type en beschouw de jacht niet als iets meedogenloos. Vaak buigen

'DE JACHT IS ZO
VEEL MEER DAN
HET DODEN VAN
DIEREN.
IK BESCHERM DE
NATUUR JUIST'